

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **A.M. H.**, bez státní příslušnosti, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Brno, Leitnerova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-154/ZA-ZA13-K03-2013, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-154/ZA-ZA13-K03-2013 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost vlastnit v Libanonu

jakýkoliv majetek. Dalším důvodem byla jeho obava z možného zabití ze strany jak členů organizace Fatah, tak i Hizballáh. Správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce v zemi posledního trvalého bydliště byl pronásledován z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do této země. Stejně tak nebyly v případě žalobce zjištěny skutečnosti, které by nasvědčovaly, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, který by odůvodňoval udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Následně správní orgán posoudil, zda žalobcův případ nenaplnuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany podle 14a a 14b zákona o azylu. Z tvrzení žalobce a z dalších informačních zdrojů žalovaný správní orgán zjistil, že žalobce nesplňuje ani podmínky stanovené v § 14a a 14b zákona o azylu, tak aby mu mohla být poskytnuta doplňková ochrana. Při rozhodování správní orgán vycházel zejména z výpovědí žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným, a to § 2 odst. 1, § 3, § 6, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Zároveň vytýkal žalovanému porušení ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a porušení čl. 4, čl. 6, čl. 9, čl. 15, čl. 16, čl. 18 a čl. 19 Směrnice Rady 2004/83/ES (tzv. kvalifikační směrnice) a čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (tzv. procedurální směrnice). Na výzvu soudu zástupce žalobce podáním ze dne 22.5.2014 upřesnil žalobu tak, že pokud žalovaný nedospěl k názoru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, pak tento závěr je v rozporu s obsahem spisu co do tvrzení žalobce o jeho pronásledování pro jeho palestinský původ a pro pronásledování ze strany organizací Fatah a Hizballáh a pro zastávání určitých politických názorů ve státě žalobcova posledního trvalého bydliště. Dále žalobce poukázal na to, že diskriminace a porušování základních práv Palestinců konstatuje i zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2012 ze dne 19.4.2013, v níž se konstatuje nemožnost Palestinců vlastnit půdu a nemovitosti, nemožnost vykonávat některá povolání a získat občanství či omezení sociálních a občanských práv. Tuto skutečnost žalovaný nijak nezohledňuje. Dále žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení netvrdil, že byl postihován pro své členství v jedné ze dvou organizací ze strany státních orgánů, avšak žalovaný pronásledování ze strany těchto organizací dále nezkoumal a jeho členství bez zjevného důvodu bagatelizoval a nevypořádal se tak se všemi důvody, které žalobce v průběhu řízení uvedl. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že žalobce neudal jako pronásledovatele stát nebo jeho složky, ale organizace Fatah a Hizballáh, avšak nezkoumal dále schopnost státu poskytnout žalobci před nimi ochranu a implicitně tyto organizace vyloučil z možnosti být pronásledovateli ve smyslu zákona o azylu, ač takový potenciál v Libanonu mají. K hodnocení členského průkazu žalobce organizace Fatah žalovaným jako nevěrohodného důkazu žalobce namítal, že měl být žalovaným vyžádán znalecký posudek ohledně jeho věrohodnosti. Závěrem doplnění žaloby namítal žalobce nesprávné posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, tak jak je provedl žalovaný, neboť podle žalobce žalovaný nesprávně

posoudil situaci v Libanonu a měl doplnit dokazování o aktuální zprávy, které podporují jeho tvrzení o nebezpečné situaci v této zemi.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6.6.2014 uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Dále žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Především žalovaný uvedl, že vycházel z vlastních tvrzení žalobce, ze kterých zjistil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost v Libanonu vlastnit jakýkoliv majetek a obava z možného zabití ze strany členů organizací Fatah či Hizballáh. Žalovaný považuje žalobní námítky za zcela neopodstatněné, neboť žalovaný netvrdil, že by žalobce byl pronásledován ze strany státu, ale v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že bez ohledu na další důvody měly být původcem žalobcových problémů soukromé osoby, tedy konkrétní členové Hizballáhu a údajně i Fatahu a tedy nikoliv státní úřady, ozbrojené složky nebo osoby s nimi spojené. Žalovaný má za to, že se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal s neudělením mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud rozsudkem ze dne 30.4.2015 č.j. 61Az 8/2014-43 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vycházel při tom ze skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného a vzal za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.5.2013 uvedl, že jako palestinský uprchlík nemá v Libanonu nárok vlastnit jakýkoliv majetek. V táboře, ve kterém bydlel, se stávaly různé konflikty mezi skupinami lidí, střílelo se tam a zabili mu jeho kamaráda. Byl tam pod psychickým tlakem a dostával výhrůžky, že jej zabijí. Byli to lidé z Hizballáhu. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je Palestinec a nemá právo ze zákona na nic. V jejich táboře mezi sebou bojují suniti a šíiti, a protože tento tábor je mezi Jabal Muhsen a Jabal Al-tabane, tak to odnáší z obou stran. Následkem těchto nepokojů přišlo o život z jejich tábora několik civilistů, mezi nimi i jeho kamarád. Jeho život jako člena Fatahu je v ohrožení a je pronásledován neznámými lidmi, kteří mu vyhrožují zabitím. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplynulo, že dne 5.6.2013 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výše uvedené. Žalobce dále uvedl, že z Libanonu vycestoval v květnu 2012. V České republice byl zadržen na 6 měsíců v Bělé Jezové a po svém propuštění odjel do Německa za bratrem, kde byl hned druhý den zadržen na dobu 15 dnů. Poté byl převezen zpět do ČR. V Libanonu po jeho osobě pátrají, stíhají jej a on si opatřil nyní doklady, které to dokazují. Doklady si opatřil proto, že je členem Fatahu a má známé, kteří pro tuto organizaci pracují. Pokud se vrátí do Libanonu, bude Fatahem chycen, protože se domnívají, že pracoval pro sunity. Výše uvedené materiály si nechal obstarat k důkazu, že je pronásledován oběma stranami, tedy lidmi z organizace Hizballáh a Fatah, protože od nich utekl. V průběhu pohovoru žalobce hovořil dále o přestřelkách a o tom, že při jedné z nich byl dne 24.6.2011 zastřelen jeho kamarád. Lidé z Hizballáhu po něm jdou proto, že jsou šíité a on byl současně u střelby lidí z Al-tapana, kteří jsou sunité. Na otázku, zda se žalobce někde obrátil se svými problémy s lidmi z Hizballáhu,

uvedl, že v Libanonu není bezpečnost a lidé z Hizballáhu mají celý Libanon pod kontrolou. Na něm, jako členu Fatahu bylo požadováno, aby bojoval proti šíitům, což bylo tajné. Žalobce se bál a proto utekl, v opačném případě by dle svého vyjádření byl šíity zabit. Potvrdil, že se státními orgány Libanonu žádné problémy nikdy neměl a že proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Závěrem pohovoru se žalobce vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu a poukázal na internetové zprávy s tím, že jím uváděné problémy v Libanonu existují a v jeho táboře není bezpečno. Ve správním spisu jsou založeny překlady arabsky psaných dokumentů, které žalobce předložil žalovanému. V dokumentu ze dne 7.11.2013 vystaveném Organizací pro osvobození Palestiny – FATEH – Severní zóna se uvádí, že žalobce poté, co dostal tajný úkol, zmizel z dohledu. Tato zpráva se oznamuje bezpečnostním a vojenským složkám, neboť toto je příkaz k jeho zadržení, zatčení a předání, aby jej mohli náležitě potrestat. Další překlad se týká materiálu psaného toutéž organizací, v němž se uvádí, že žalobce vstoupil do této organizace dne 2.10.2011, stal se aktivním členem organizace a účastnil se jejich demonstrací a různých akcí. Překlady se dále týkají členského průkazu a rodného listu žalobce a občanského průkazu pro uprchlíky, výpisu z matriční knihy, kde je uvedeno, že žalobce je palestinský uprchlík žijící v Libanonu. Součástí správního spisu žalovaného byly informace o zemi posledního trvalého bydliště žalobce a to zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 24.5.2012 o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2011, údaje Infobanky ČTK – Země světa – Libanon, zpráva International Crisis Group (ICG) ze dne 13.5.2013, zpráva organizace Partners for Democratic Change International z října 2013 „Palestinský uprchlický tábor Beddawi – Tripolis“, zpráva Úřadu OSN pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA) ze dne 12.8.2013 „Libanon: události v Sýrii vyvolávají napětí v libanonských palestinských táborech“, zpráva MZ USA ze dne 19.4.2013 o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2012.

Krajský soud ve shora uvedeném rozsudku nepřisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nerozhodl správně, pakliže učinil závěr, že žalobce nesplňuje podmínky § 12 zákona o azylu. Podle názoru žalobce je tento závěr v rozporu s obsahem spisu ve vztahu k jeho pronásledování pro palestinský původ a k pronásledování ze strany organizací Fatah a Hizballáh. Žalobce považoval toto pronásledování jako důvod příslušnosti k určité sociální skupině, tedy skupině bývalých členů Fatahu, či členů, kteří jsou touto organizací považováni za zrádce a pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Příslušnost k organizaci Fatah žalobce prokazoval jednak členským průkazem, jehož fotokopie je rovněž součástí správního spisu. Ohledně něhož uvedl žalovaný pochybnost v tom, že fotografie není překryta otiskem žádného razítka. Podle své výpovědi byl žalobce členem Fatahu od roku 2002, uvedený průkaz měl být vydán dne 1.8.2003. Na rozdíl od těchto údajů podle potvrzení o členství v organizaci Fatah je jako den vstupu do této organizace uveden datum 2.11.2011. Na tomto potvrzení o členství bez uvedení data a místa jeho vydání se uvádí, že se žalobce účastnil demonstrací a různých akcí. Žalovaný vyslovil pochybnost o žalobcově členství v uvedené organizaci a tento závěr podpořil i pochybnostmi s ohledem na další doklad předložený žalobcem, podle něhož jsou žádání členové Fatahu, aby žalobce zadrželi. Tento dokument je datovaný datem psaným latinkou 7.11.2013, tedy v době, kdy se žalobce nacházel již na území České republiky. Krajský soud se ve svém rozsudku proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že na základě uvedených listinných důkazů není prokazatelné členství žalobce v organizaci Fatah a dodal, že tato organizace není mocenskou složkou státu, která měla právo vyzývat k jeho zatčení a předání k potrestání. Krajský soud

neshledal jako důvodnou ani žalobní námitku, že žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu tím, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť nezkoumal schopnost státu poskytnout žalobci ochranu před výše uvedenými organizacemi. Kromě toho, že se žalovaný zabýval žalobcem udávanou obavou z možného zabití členy ze strany Hizballáhu, výslovně v odůvodnění uvedl, že žalobce netvrdil, že by se skrýval po smrti svého kamaráda, že by změnil trvalé bydliště, popř. požádal příslušné libanonské orgány či agenturu UNRWA o pomoc a že by se obrátil na příslušný lidový nebo bezpečnostní výbor tábora, který je k vyřízení takové stížnosti či žádosti o pomoc příslušný podle předpisů o chodu uprchlických táborů. V této souvislosti odkázal žalovaný na zprávu OCHA z dubna 2013 a zprávu organizace Partners for Democratic Change International z října 2013. Kromě shora citovaných zpráv o zemi posledního trvalého bydliště žalobce byl ve správním spisu založen článek internetového zpravodajství „Frakce v Beddawi se dohodly na vytvoření lidových výborů bezpečnosti“ informující o vytvoření lidových a bezpečnostních výborů v táborech a dalším posílení bezpečnostních opatření. Není proto možno přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nezkoumal schopnost státu poskytnout žalobci ochranu před pronásledováním ze strany jmenovaných organizací, i když na druhé straně připouští, že situace v Libanonu je napjatá a že dochází k třenicím a potyčkám mezi zastánci sunitského a šíitského směru islámu. Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou ohledně vytýkaného porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu spočívající v tom, že žalovaný nezohlednil diskriminaci a porušování základních práv Palestinců uváděnou ve zprávě MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2012 ze dne 19.4.2013, kde je konstatována nemožnost Palestinců vlastnit půdu a nemovitosti, nemožnost vykonávat některá povolání, získat občanství či omezení sociálních a občanských práv jako nemožnost využívání veřejného zdravotnictví, odepření vzdělání a jiných sociálních služeb a další formy diskriminace palestinských uprchlíků na území Libanonu. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí uvedenými problémy zabýval a nepopíral, že podle této zprávy je pro palestinského uprchlíka v Libanonu nemožné legálně vlastnit majetek, že je novelizací dekretu z roku 1969 zakázáno, aby půdu a nemovitosti vlastnily osoby bez občanství uznaného státu, že zákony o vlastnictví přímo a fakticky vylučují Palestince a že Palestinci, kteří vlastnili nemovitost před účinnosti zmíněného zákona, nemohou svůj majetek odkázat svým dědicům a další omezení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného se také zmiňuje o tom, že uprchlíci v Libanonu nemohli ani získat občanství a nebyli ani občany jiné země. Palestínští uprchlíci, včetně dětí, měli omezena sociální a občanská práva a neměli přístup ke službám veřejného zdravotnictví ani vzdělávacím a jiným sociálním službám. Zpráva však také uvádí informaci o zřízení zvláštního konta novelizací zákona o sociálním zabezpečení v roce 2010, podle něhož se palestinským uprchlíkům, kteří odešli do důchodu nebo ukončili pracovní poměr, poskytuje odškodnění nebo odstupné. Dále se uvádí, že Palestinci nedostávají příspěvky z nemocenského a mateřského fondu ani fondu rodinných dávek, ale veškeré náklady na léčebnou zdravotní péči a péči v mateřství a o rodinu nadále platila agentura spojených národů UNRWA. Podle informace MZV č.j. 142834/2002-LP ze dne 18.12.2002 Palestinci nejsou vystaveni politické perzekuci. Žalovaný k uvedenému v odůvodnění dodal, že životní situace palestinských uprchlíků rovněž i vinou vojenského konfliktu v Sýrii není dobrá, že lze hovořit o jistém stupni diskriminace a omezení, kterou nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V závěru odůvodnění svého rozsudku nesouhlasil krajský soud ani s nesprávným posouzením situace žalobce s ohledem na ust. § 14a zákona o azylu.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7.4.2016 č.j. 5Azs 105/2015-56 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud neodůvodnil dostatečně podrobně a přesvědčivě svůj závěr o žalobcově údajném pronásledování ze strany hnutí Fatah a o jeho členství v tomto hnutí. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce, že latinkou psaná data se vyskytují i v jiných dokumentech hnutí Fatah a s námitkou ohledně závěru žalovaného, že předložené oznámení o jeho členství ve straně Fatah nebylo originálem, ale že se jednalo o vepsaný text do ofoceného hlavičkového papíru. K tomu žalobce namítal, že samotný hlavičkový papír mohl být předtištěn a použit k vytištění vlastního textu oznámení a poukázal na možnost přezkoumání listiny znalcem. Nejvyšší správní soud kromě toho poukázal na to, že žalobce nebyl ani žalovaným ani krajským soudem dotázán ohledně jeho účasti na akcích hnutí Fatah, přestože se v oznámení o jeho členství v tomto hnutí z roku 2011 uvádí, že se účastnil demonstrací a různých akcí. Krajský soud měl detailněji odůvodnit, proč rozdílně uváděná data do hnutí Fatah zpochybňují jeho tvrzení týkající se samotné existence jeho členství v tomto hnutí a jeho pronásledování ze strany tohoto hnutí.

Krajský soud v průběhu dalšího řízení nařídil dne 10.11.2016 ústní jednání, přičemž provedl účastnický výslech žalobce za účasti tlumočníka z arabského jazyka, z něhož zjistil, že žalobce nebyl schopen odpovědět na otázku, kdy vůbec vstoupil do strany Fatah. Poté, kdy mu byla předložena jeho legitimace tohoto hnutí s datem 1.8.2003, žalobce uvedl, že *„byl jeho členem, ale zároveň jakoby nebyl členem, necítil se být členem, byl jeho fanouškem“*. Člen tohoto hnutí měl peníze na jídlo a sociální zabezpečení, byl tam z ryze ekonomických a sociálních důvodů, nikoliv z důvodů náboženských a politických. Žalobce dodal, že v Sýrii i v Libanonu jsou do této organizace zapisováni jako členové a dostávají výhody; ostatní lidé tyto výhody nemají. Na dotaz, jakými úkoly byl uvedenou stranou pověřován, uvedl, že se účastnil demonstrací a když chtěli, aby nosil zbraně a bojoval proti Hizballáhu, tak utekl. Žádný Palestinec nemá právo vlastnit jakýkoliv majetek, k čemuž žalobce dodal, že žádný majetek nevlastnil. Měl toliko byt, který byl majetkem organizace UNWRA. Palestinec nesmí vykonávat řadu profesí, být státním zaměstnancem apod. Poté, kdy po něm chtěli nějakou tajnou práci, utekl a Fatah vystavil listinu ze dne 7.11.2013, kterou mu rodina poslala do ČR poštou. K dotazu, o jakou tajnou práci se jednalo, uvedl, že měl nosit zbraně, bojovat proti šítům v Džabal, Altamane, což odmítl. Nevěří libanonským úřadům, proto se na ně neobrátil se žádostí o ochranu.

Při ústním jednání konaném dne 13.7.2017 žalobce za přítomnosti dalšího tlumočníka arabského jazyka uvedl, že proti protokolaci své dřívější výpovědi nemá žádných námitek a dodal, že stěžejním důvodem odchodu z Libanonu bylo to, že po něm hnutí Fatah chtělo, aby nosil zbraně a účastnil se bojů proti šítům. Pokud se zmiňoval o své účasti na demonstracích, ty byly konány z důvodu uplatňování a hájení práv Palestinců v Libanonu.

Ze znaleckého posudku RNDr. M.M. z oboru kriminalistiky – odvětví technického zkoumání písemností ze dne 28.2.2017 krajský soud zjistil, že jeho předmětem bylo zkoumání žalobcem předložených listin, a to kopie tabulky reg. číslo X nazvané rodinná knížka, oboustranná kopie dokladu č. X – údajně OP pro uprchlíky Palestince v Libanonu, barevný a zalaminovaný průkaz – údajně členský

průkaz Fatah, dopis na hlavičkovém papíře s datem 7.11.2013 a dopis na hlavičkovém papíře s v textu s viditelným datem 2.10.2011. Znalec provedl expertizu těchto listin - kopii tabulky reg. číslo a oboustranné kopie dokladu č. X a uvedl, že je nelze posoudit, neboť se jedná o jednobarevné reprografické kopie. Doklad typu č. X navíc nebyl v žádných databázích nalezen. Nalezen rovněž v žádné databázi nebyl ani předložený členský průkaz hnutí Fatah. K tomuto členskému průkazu a oběma dopisům organizace Fatah znalec dodal, že jsou vytištěny barevným reprografickým laserovým tiskem. Detailním vyhodnocením způsobu tvorby tiskových prvků použité laserové tiskárny bylo zjištěno, že v tisku je obsažen bezpečnostní ochranný kód BITMAP. Tento ochranný kód je používán u všech profesionálních a později i menších komerčních laserových tiskáren. Provedenou analýzou tohoto ochranného kódu znalec zjistil, že všechny tři předložené tisky tištěné barevným laserovým tiskem jsou vyhotoveny na jedné shodné tiskárně typu KONICA MINOLTA a ze zjištěného kódu lze určit, že tiskárna byla vyrobena až po roce 2012. Z uvedeného zjištění znalec dovodil, že dopis s datem 7.11.2013 a dopis odkazující 2.10.2011 i průkaz s datem vystavení 1.8.2003, jsou vytištěny na jedné tiskárně a to tiskárně vyrobené až po roce 2012. Členský průkaz Fatah již svojí datací nemůže být pravý a způsob jeho vyhotovení odporuje všem zásadám dokladů týkajících se osobních údajů.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Po takto doplněném dokazování dospěl krajský soud opětovně k závěru, že je žaloba žalobce nedůvodná. Zásadním žalobním bodem žalobce uvedeným v žalobě a v doplnění podání jeho zástupce ze dne 22.5.2014 bylo to, že mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12 zákona o azylu. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení žalobce spatřoval ve svém palestinském původu a v „*pronásledování ze strany organizací Fatah a Hizballáh a pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uváděl v průběhu správního řízení, že v Libanonu po jeho osobě pátrají, stíhají jej a že si opatřil doklady, které to prokazují. Tvrdil, že pokud se do

Libanonu vrátí, bude Fatahem chycen, protože se domnívají, že pracoval pro sunity. Jak shora uvedeno, jedná se o žalobcem předložené listinné důkazy a to členský průkaz Fatah, dopis této organizace s datem 7.11.2013 a další dopis s v textu uvedeným datem 2.10.2011. Jak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tak i krajský soud zpochybnili nejen tvrzení žalobce ohledně jeho členství v hnutí Fatah, ale také uvedené listinné důkazy. Poté, kdy byl původní rozsudek krajského soudu ze dne 30.4.2015 Nejvyšším správním soudem zrušen s tím, že tento závěr je nedostatečně odůvodněn, přistoupil krajský soud k vypracování znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, odvětví technické zkoumání písemností, jehož úkolem bylo posoudit pravost žalobcem předložených listinných důkazů. Závěr znaleckého posudku znalce RNDr. M. M. zcela jednoznačně vyzněl tak, že oba předložené dopisy údajně vystavené hnutím Fatah, jakož i členský průkaz žalobce v tomto hnutí s datem 1.8.2003 byly vytištěny na jedné tiskárně vyrobené až po roce 2012 a že tedy průkaz pouhou svoji datací nemůže být pravý a že dislokace všech tří listin do jednoho místa vzniku je velmi nepravděpodobná. Nutno poznamenat, že žalobce k těmto závěrům znalce nevznnesl jedinou připomínku. Krajský soud tedy uzavírá, že uvedené listiny jsou padělané a zcela účelově předložené jak v rámci správního řízení, tak i tohoto soudního řízení. Pro doplnění dokazování provedl krajský soud i účastnický výslech žalobce z něhož, jak shora uvedeno, vyplynulo, že ve hnutí Fatah byl pouze ekonomických a sociálních důvodů nikoliv z důvodů politických či náboženských. V tomto hnutí se pouze účastnil demonstrací, které byly na podporu práv palestinských uprchlíků. Ze všech těchto skutečností není možné učinit závěr jiný než ten, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl ve státě svého posledního trvalého bydliště – Libanonu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, či že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině - palestinských uprchlíků, tak jak to má na mysli shora citované ust. § 12 zákona o azylu. Co se týče údajného ohrožení žalobce ze strany Hizballáhu, ty žalobce nějak nekonkretizoval kromě toho, že ve správním řízení uvedl, že „*po něm jdou, protože jsou šíité a on se účastnil střelby s lidmi v Altmana, což jsou sunité*“. Žalobní námitku ohledně porušení ust. § 12 zákona o azylu a s ní vytýkané porušení § 68 odst. 3 správního řádu považuje krajský soud za nedůvodnou.

Dalším žalobním bodem bylo vytýkané nesprávné posouzení situace žalobce v Libanonu se zřetelem k ust. § 14a zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci v Libanonu a žalobce navrhoval „*doplnit aktuální zprávy, které podporují jeho tvrzení o tamní nebezpečné situaci*“. Podle žalobce porušil žalovaný ust. § 50 odst. 4 správního řádu v tom, že nepřihlédl k diskriminaci a k porušování základních práv Palestinců a odkázal na zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2012 z 19.4.2013. Tato zpráva byla obsahem správního spisu žalovaného a je z ní zjištělné konstatování, že palestínští uprchlíci registrováni agenturou UNWRA jsou podle zákona považováni za cizince a v několika případech se s nimi zacházelo hůře než s občany jiných zemí. V té době bylo registrováno palestinských uprchlíků 474 053 osob v Libanonu. Uvedená agentura je výhradně oprávněna poskytovat zdravotní vzdělávací služby, jakož i pomoc v mimořádných případech. V téže zprávě se uvádí, že vinou novelizace dekretu z roku 1969, která platí od roku 2001 a která zakazuje, aby půdu a nemovitosti vlastnily osoby bez občanství uznaného státu, zákon o vlastnictví přímo a fakticky vylučuje Palestince. Palestínští uprchlíci v Libanonu nemohli získat občanství a nebyli ani občany žádné jiné země. Měli omezená sociální a občanská práva a

neměli přístup ke službám veřejného zdravotnictví ani ke vzdělávacím a jiným sociálním službám. Při vědomí uvedených diskriminací včetně omezení možnosti získání povolání palestinských uprchlíků v Libanonu nelze podle názoru krajského soudu dospět k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do Libanonu hrozilo přímé, bezprostřední nebezpečí vážné újmy tak jak ji uvádí ust. §14a odst. 2 zákona o azylu. Pro posouzení důvodu pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu je totiž rozhodná výpověď samotného žalobce a informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Libanonu, takové informace si žalovaný v dostatečné míře opatřil, přičemž sám připustil, že bezpečnostní situaci v Libanonu, jakož i sociální situaci palestinských uprchlíků a jejich postavení není možno považovat jako bezproblémovou. Tato situace se však týká obecně všech palestinských uprchlíků a ani v průběhu správního řízení ani tohoto soudního řízení nebylo prokázáno, že by v případě žalobce existovalo zvýšené ohrožení oproti jiným obyvatelům (obdobný závěr je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2017 č.j. 7Azs 57/2017-22). Krajský soud proto i v této části shledal žalobu jako nedůvodnou, neboť nebyly zjištěny podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud opětovně v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly na tlumočném a znalečném, neboť v řízení neúspěšný žalobce byl osvobozen od soudních poplatků (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 13. července 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce